

BRÁDOVNÁ
ANGLIČKÉJ
DETECTÍVCE

Agatha
Christie

VRAŽDIT
JE HRAČKA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: Murder Is Easy,
preložila Alena Redlingerová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Murder is Easy Copyright © 1939 Agatha Christie Limited.

All rights reserved

Translation entitled *Vraždiť je hračka* © 2021 Agatha Christie Limited.

All rights reserved

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2021

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2306-1

*Venujem Rosalind a Susan,
prvým kritičkám této knihy.*

SPOLUCESTUJÚCA

1

Anglicko! Anglicko po toľkých rokoch!
Ako sa mu bude páčiť?

Túto otázku si Luke Fitzwilliam kládol, keď kráčal po mostíku na breh. Vrtala mu v hlave, kým čakal na colnici. A opäť sa vynorila, len čo sa konečne usadil vo vlaku.

Prísť do Anglicka na dovolenku, to bolo niečo iné. Mal kopolu peňazí na rozhadzovanie (aspoň spočiatku), navštevoval starých priateľov, stretával sa s mužmi, ktorí takisto prišli domov iba na krátko – bol bezstarostný, vždy si mohol povedať: Veď to nepotrvá dlho, radšej si užijem, čoskoro zase odídem.

Lenže teraz už návrat nebol možný. Už nijaké horúce dusné noci, nijaké oslepujúce slnko, tropická krása bujnej vegetácie či osamelé večery strávené čítaním starých výtlačkov *Times*.

Vrátil sa do Anglicka ako policajt vo výslužbe s penziou, nevelkým vlastným príjmom a kopou voľného času. Čo si s ním počne?

Anglicko! Anglicko v júnový deň, sivá obloha, ostrý vietor. Ne pôsobilo veľmi prívetivo. A tí ľudia! Bože dobrý, tí ľudia! Všade ich boli davy a všetci mali tváre sivé ako obloha – nervózne, ustarostené. A koľko domov! Vyrástli ako huby po daždi. Škaredé, odporné stavby! Akoby celú krajinu zamorili kurínmi!

Luke Fitzwilliam odtrhol oči od scenérie ubiehajúcej za oknom vozňa a pustil sa do čítania novín, ktoré si práve kúpil. *The Times*, *Daily Clarion*, *Punch*.

Vybral si *Daily Clarion*, lebo skoro celé číslo bolo venované dostihom v Epsome.

Škoda, že som neprišiel už včera, pomyslel si Luke. Od devätnástich rokov som nevidel derby.

Bol zvedavý, čo si dostihový korešpondent *Clarionu* myslí o koňovi, na ktorého staval.

*Jujube II., Mark's Mile, Santony a Jerry Boy sa zrejme ani ne-
umiestnia. Pravdepodobným outsiderom...*

Luka nezaujímal pravdepodobný outsider, ale stávký. Jujube II. bol uvedený pri skromnom skóre štyridsať k jednej.

Pozrel na hodinky. Trištvrte na štyri. Nuž čo, pomyslel si, už je po všetkom. Lutoval, že nestavil na Clarigolda, ktorého uvádzali ako druhého favorita.

Potom otvoril *Times* a zahĺbil sa do vážnejších tém.

Nie však nadhlo, lebo zúrivo vyzerajúceho plukovníka v kúte oproti tak nahnevalo, čo čítal v novinách, že cítil potrebu podeliť sa o svoje pobúrenie so spolucestujúcim. Prešlo pol hodiny, kým plukovník prestal omieľať, čo si myslí o „preklatých komunistických agitátoroch“.

Napokon zmlkol a zaspal s otvorenými ústami. Krátko nato vlak spomalil a zastavil. Luke vyzrel z okna. Boli na veľkej prázdnej stanici s viacerými nástupišťami. Vtom zbadal novinový stánok s veľkým nápisom VÝSLEDKY DERBY. Luke otvoril dvere, vyskočil z vozňa a rozbehol sa k stánku. Zakrátko sa pozeral na rozmazané riadky najnovších správ:

VÝSLEDKY DERBY

JUJUBE II.

MAZEPPA

CLARIGOLD

Luke sa zoširoka usmial. Práve mu spadlo z neba sto libier! Vďaka starému dobrému Jujubemu II., ktorého všetci tak podceňovali.

Poskladal noviny a ešte vždy s úsmevom sa obrátil – a uvidel pred sebou prázdno. Vzrušený z víťazstva Jujubeho II. si nevšimol, kedy vlak opustil stanicu.

„Kedy odišiel ten vlak?“ spýtal sa zamračeného nosiča.

„Aký vlak?“ odpovedal nosič. „Od štvrti na štyri tu žiadny nestál.“

„Len teraz tu bol. Veď som z neho vystúpil. Rýchlik z prístavu.“

Nosič prísne odvetil: „Ten stojí až v Londýne.“

„Ale zastavil tu,“ ubezpečil ho Luke. „Veď som z neho vystúpil.“

„Nikde nestojí, až v Londýne,“ trval na svojom nosič.

„Vravím vám, že zastal pri tomto nástupišti a ja som z neho vystúpil.“

Nosič zoči-voči faktom napokon zmenil názor. „Nemali ste vystúpiť,“ povedal vyčítavo. „Ten vlak tu nestojí.“

„Ale zastal.“

„Iba na signál. To bol iba signál. Nie to, čomu sa hovorí zastávka.“

„Nevyznám sa v tom tak dobre ako vy,“ priznal Luke. „Ale čo mám teraz robiť?“

Nosič, ktorý sa nevyznačoval veľkou bystrosťou, iba tvrdohlavo zopakoval: „Nemali ste vystúpiť.“

„Dobre, dohodnime sa,“ začal zmierlivo Luke. „Čo sa stalo, už sa neodstane. Neroňme horké slzy, mŕtvu minulosť nevzkriesime. Havran vraví: ‚Nikdy viac.‘ Pohybujúci sa prst píše, a keď dopíše, pohne sa ďalej, a tak ďalej a tak ďalej. Snažím sa len zistiť, čo mi vy, človek znaly železnice, odporúčate.“

„Chcete vedieť, čo máte robiť?“

„Presne to som mal na mysli,“ odvetil Luke. „Predpokladám, že niektoré vlaky tu normálne zastavujú?“

„Hádam by ste mali ísť na ten o 16.25,“ usúdil nosič.

„Ak ide do Londýna, pôjdem tým o 16.25.“

Luke sa začal prechádzať po nástupišti. Veľká tabuľa zvestovala, že sa nachádza na stanici Fenny Clayton, kde sa prestupuje na vlak do Wychwood-under-Ashe. Vzápätí sa už zjavil vlak s jedným vozňom, ktorý zacúval do stanice, tlačeny staručkým rušňom. Vystúpilo z neho šesť či sedem ľudí, prešli cez mostík a zastali na nástupišti vedľa Luka. Zamračený nosič náhle ožil, zapriahol sa do vozíka naloženého debnami a košmi a ďalší nosič začal rachotiť kanvami na mlieko. Stanica ožila.

Konečne prijachal s náležitou pompou londýnsky vlak. Vozne tretej triedy boli preplnené, no vlak mal iba tri vozne prvej triedy a v každom už sedelo zopár cestujúcich. Luke postupne nazrel

do všetkých kupé. Prvé bolo fajčiarske a sedel v ňom pán s vojenským držaním tela, ktorý fajčil cigaru. Luke si povedal, že anglických plukovníkov z Indie bolo nadnes dosť, a pokračoval ďalej. Vo vedľajšom kupé sedela unavená mladá žena, možno guvernanka, s trojročným veľmi živým chlapčekom. Luke rýchlo nazrel do ďalších dverí. Boli otvorené a v kupé sedela iba jedna pasažierka, staršia pani. Pripomínala mu odvážnu tetu Mildred, ktorá mu dovolila chovať užovku, keď mal desať rokov. Teta Mildred bola skrátka jeho najlepšia teta. Luke vošiel a sadol si.

Na nástupišti sa ešte chvíľku presúvali kanvy s mliekom, vozíky s batožinou a vládlo tam veľké vzrušenie. O päť minút už vlak pomaly opustil stanicu. Luke otvoril noviny a začítal sa do článkov, aké zvyčajne zaujímajú muža, ktorý už čítal ranné noviny.

Tušil, že nebude čítať dlho. Ako synovec viacerých tiet vedel, že tá milá stará dáma v kúte nepocestuje do Londýna mlčky.

Nemýlil sa, najprv bolo treba otvoriť okno, zdvihnúť spadnutý dáždňik – a vzápätí mu už stará pani rozprávala o prednostiach tohto vlaku: „Ide len hodinu desať. To je veľmi dobré, viete, veľmi dobré. Je to oveľa lepší spoj ako ten, čo chodí ráno. Tomu trvá cesta hodinu a štyridsať minút.“ A pokračovala: „Pravda, skoro všetci chodia ranným vlakom. Bolo hlúpe ísť popoludňajším, keďže ten ranný je lacnejší, chcela som ísť skôr, ale stratil sa mi Wonky Pú – to je môj perzský kocúr, krásavec, ale v poslednom čase ho bolieva ucho – a tak som, samozrejme, nemohla odísť, kým sa nenašiel.“

„Pochopiteľne,“ zamrmlal Luke a zahľadel sa do novín. Zbytočne. Záplava slov sa nedala zastaviť.

„Tak som urobila, čo sa dalo, a išla som na popoludňajší vlak – v istom zmysle má svoje výhody, lebo nebyva taký plný. Niežeby na tom záležalo, keď človek cestuje prvou triedou. Zvyčajne to nerobím. Chcem povedať, že to považujem za vyhadzovanie peňazí, najmä v dnešnej dobe, keď dane stúpajú, dividendy klesajú a služobníctvu treba platiť stále viac – ale idem vybaviť

jednu dôležitú záležitosť, viete, a chcela som si v pokoji premyslieť, čo poviem.“ Luke potlačil úsmev. „Viete, ako to býva, keď cestujete s ľuďmi, ktorých poznáte – človek musí byť priateľský – a tak som si povedala, že tentoraz sú väčšie výdavky namieste, aj keď si myslím, že dnes ľudia zbytočne utrácajú, nikto nemyslí na budúcnosť. Škoda, že zrušili druhú triedu – predsa len to bol rozdiel. Samozrejme,“ dodala rýchlo pri pohľade na Lukovu opálenú tvár, „chápem, že vojaci na dovolenke musia cestovať prvou triedou. Od dôstojníkov sa to očakáva.“

Luke sa zahľadel do zvedavých bystrých očí a vzápätí kapituloval. Vedel, že na to skôr či neskôr príde reč.

„Nie som vojak,“ povedal.

„Ach jaj, prepáčte. Nechcela som... myslela som – ste taký opálený –, že ste prišli na dovolenku z Východu.“

„Áno, prišiel som z Východu, ale nie na dovolenku,“ spresnil Luke. „Som policajt,“ dodal stroho, aby sa vyhol ďalšiemu vypočúvaniu.

„Policajt? Nehovorte, to je veľmi zaujímavé! Chlapec mojej blízkej priateľky narukoval k palestínskej polícii.“

„Ja som bol v Mayangu,“ znova ju krátko prerušil Luke.

„Skutočne? Veľmi zaujímavé! Aká neuveriteľná náhoda, že práve vy sedíte v tomto vozni. Lebo, viete, tá záležitosť, kvôli ktorej som sa vybrala do mesta – nuž, idem do Scotland Yardu.“

„Vážne?“ začudoval sa Luke.

A v duchu si vrazil: Prestane s tým, alebo bude pokračovať až do Londýna? Vlastne mu to ani veľmi neprekážalo, lebo tetu Mildred mal úprimne rád a pamätal sa, ako mu raz bez mihnutia oka dala päťlibrovku. Okrem toho, staré dámy ako teta Mildred a zhorčivá spolucestujúca mali v sebe čosi príjemné a typicky anglické. V Mayangu by darmo hľadal im podobné. Patrili do tej istej kategórie ako vianočný puding a dedinský kriket či kozub s horiacim drevom. Tie veci človek ocení, až keď sa ocitne na druhom konci sveta, kde ich nemôže mať. (Pravda, sú to aj veci, ktoré sa človeku rýchlo zunuujú, keď ich má, ale ako sme už povedali, Luke priplával do Anglicka iba pred tromi či štyrmi hodinami.)

Stará dáma zatiaľ veselo švitorila: „Áno, chcela som ísť už ráno, ale – ako som povedala – robila som si starosti o kocúra. Dúfam, že nie je veľmi neskoro? Predpokladám, že v Scotland Yarde nemajú úradné hodiny.“

„Určite nezatvárajú o štvrtý,“ ubezpečil ju Luke.

„Nie, to by nemohli, však? Čo keby im niekto chcel ohlásiť vážny zločin?“

„Presne tak,“ prikývol Luke.

Stará dáma sa nakrátko odmlčala. Vyzerala dosť ustarostene. „Viete, podľa mňa je vždy lepšie ísť rovno na najvyššie miesta,“ vyhlásila napokon. „John Reed je slušný chlap – to je náš strážnik vo Wychwoode – priateľský a príjemný, ale nemám pocit, že je ten pravý, keď ide o vážnu vec. Má do činenia s opilcami, so šoférmi, čo jazdia príliš rýchlo, s ľuďmi, čo nezaplatili daň za psa, možno aj s vlamačmi. Ale nemyslím si, určite to nie je človek, ktorý by si vedel poradiť s vraždou.“

Luke zdvihol obočie. „S vraždou?“

Stará pani horlivo prikývla. „Áno, dobre ste počuli. Vidím, že ste prekvapení. Spočiatku som aj ja bola... Nemohla som tomu uveriť. Myslela som si, že je to len moja fantázia.“

„A nie je?“ spýtal sa ohľaduplne Luke.

„Nie,“ pokrútila rázne hlavou. „Prvý raz som to pripúšťala, ale nie druhý, tretí či štvrtý raz. Potom už človek jednoducho vie.“

„Chcete azda naznačiť, že sa stalo niekoľko – ehm – vrážd?“

„Obávam sa, že áno,“ odpovedal tichý nežný hlások a vzápätí pokračoval: „Preto mi napadlo, že by som mala ísť rovno do Scotland Yardu a všetko im povedať. Nemyslíte si, že je to najsprávnejšie riešenie?“

Luke na ňu zamyslene pozrel a napokon odvetil: „Isteže, myslím, že konáte správne.“

A v duchu si pomyslel: Oni už budú vedieť, čo s ňou. Určite tam majú každý týždeň niekoľko stareniek, ktoré im prišli rozprávať o vraždách spáchaných v malebných pokojných dedinkách. Možno majú zvláštne oddelenie, ktoré sa venuje tým milým dáмам.

Pred očami sa mu zjavil otcovský šéf policajnej stanice alebo mladý dobre vyzerajúci inšpektor, ako taktne mrmle: „Ďakujem, pani, sme vám vskutku vďační. A teraz sa pekne vráťte domov a prenechajte celú záležitosť nám. Už si s tým nelámate hlavu.“

Luke sa nevdojak usmial a napadlo mu: Ktovie, prečo mávajú také predstavy? Asi sa hrozne nudia a túžia, aby sa niečo stalo, hoci si to neuvedomujú. Niektoré staré dámy sú vraj presvedčené, že ostatní ich chcú otráviť jedlom.

Z myšlienok ho vytrhol nežný tenký hlások. „Viete, raz som čítala – myslím, že išlo o prípad Abercrombie, a ten veru otrávil dosť ľudí, kým ho začali podozrievať – čo som to vravela? Aha, áno, ktosi mi povedal, že mal zvláštny pohľad, a keď sa na niekoho pozrel, ten človek zakrátko ochorel. Neverila som tomu, keď som o tom čítala – ale je to pravda!“

„Čo je pravda?“

„Ten pohľad...“

Luke na ňu nechápavo zísal. Trochu sa chvela a ružové líca jej zrazu pobledli.

„Videla som to. Amy Gibbsová umrela. A potom Carter. Tommy Pierce. Ale teraz, včera – ide o doktora Humblebyho, je to dobrý človek, naozaj dobrý. Pravda, Carter pil a Tommy Pierce bol zlý chlapec a týral menšie deti, vykrúcal im ruky a štípal ich. Viete, tí dvaja ma až tak netrápili, ale doktor Humbleby je niečo iné. Musím ho zachrániť. Najhoršie je, že keby som išla za ním a povedala mu to, neuverí mi! Iba čo by ma vysmial. Ani John Reed mi neveril. Ale v Scotland Yarde to bude iné, tam sú predsa na zločiny zvyknutí!“ Pozrela von oknom. „Božemôj! Už sme tu!“ Začala otvárať a zatvárať kabelku, zobrala si dáždník. „Ďakujem, ďakujem vám veľmi pekne,“ povedala, keď jej Luke už druhý raz podal dáždník. „Ako sa mi len uľavilo, keď som sa s vami porozprávala – ste veľmi láskavý. Teší ma, že si myslíte, že konám správne.“

„V Scotland Yarde vám určite dobre poradia,“ povedal Luke prívetivo.

„Som vám naozaj vďačná.“ Chvíľu sa hrabala v kabelke. „Moja

navštívenka – ach jaj, už mám len jednu – a tú budem potrebovať pre Scotland Yard.“

„Isteže, isteže.“

„Volám sa Pinkertonová.“

„To meno sa k vám hodí, slečna Pinkertonová,“ usmial sa Luke, a keď sa zatvárila nechápavo, rýchlo dodal: „Ja som Luke Fitzwilliam.“ Keď vlak zastal pri nástupišti, spýtal sa: „Smiem vám zavolať taxík?“

„Ach nie, ďakujem.“ Jeho návrh slečnu Pinkertonovú očividne šokoval. „Pôjdem metrom na Trafalgar Square a do Whitehallu zájdem pešo.“

„Nuž, veľa šťastia,“ zaželel jej Luke.

Slečna Pinkertonová mu priateľsky potriasla rukou. „Ste taký láskavý,“ zamrmlala znova. „Viete, v prvej chvíli som si myslela, že mi neveríte.“

Luke sa začervenal. „Nuž, toľko vražd... Musí byť ťažké toľko ráz vraždiť a nedať sa chytiť.“

Slečna Pinkertonová pokrútila hlavou.

„Kdeže, môj milý chlapče, v tom sa mýlite. Vraždiť je hračka, keď vás nikto nepodozrieva. A dotyčný je posledný človek na svete, ktorého by niekto podozrieval!“

„Rozumiem, aj tak veľa šťastia,“ povedal Luke.

Slečna Pinkertonová sa čoskoro stratila v dave. Luke išiel hľadať svoju batožinu a v duchu sa pýtal: Preskočilo jej? Nie, nemyslím. Bujná fantázia, to bude ono. Dúfam, že sa k nej budú správať slušne. Milá starenka.

ÚMRTNÉ OZNÁMENIE

2

Jimmy Lorrimer bol Lukov najstarší priateľ. Luke uňho vždy býval, keď prišiel do Londýna. S Jimmym v ten večer vyrazil do mesta za zábavou. A na druhý deň ráno s boľavou hlavou pil u Jimmyho kávu a neodpovedal mu na otázky, lebo sa dva razy vrátil k bezvýznamnej správe v ranných novinách.

„Prepáč, Jimmy,“ povedal, keď sa spamätal.

„Čo ťa tak zaujalo – politická situácia?“

Luke sa usmial. „To určite nie. Zvláštne, starenku, s ktorou som včera cestoval vo vlaku, ktosi prešiel autom.“

„Asi nedávala pozor na prechode,“ usúdil Jimmy. „Ako vieš, že je to ona?“

„Možno sa mýlim, ale meno súhlasí – Pinkertonová – zrazilo a zabilo ju auto, keď prechádzala cez cestu vo Whitehalle. Šofér nezastavil.“

„To je svinstvo.“

„Áno, taká milá starenka. Je mi to ľúto. Pripomínala mi tetu Mildred.“

„Ten, kto šoféroval, by si zaslúžil trest za zabitie. Dnes aby sa človek bál sadnúť za volant.“

„Aké máš auto?“

„Ford V8. Poviem ti...“

Rozhovor sa zvrtol na čisto technické záležitosti.

Jimmy ho po chvíľke prerušil otázkou: „Čo si to stále pohmkávaš?“

Luke si ticho pospevoval: „*Halali, halali, pytlíaci sú v chotári, halali...*“ Hneď sa priateľovi ospravedlnil. „Pesnička, ktorú si pamätám z detstva. Nevie, prečo mi stále chodí po rozume.“

Prešlo vyše týždňa. Luke si práve zbežne pozeral titulnú stranu *Times*, keď zrazu zvolal: „No toto!“

Jimmy Lorrimer zdvihol hlavu. „Čo sa deje?“

Luke mu však neodpovedal. Neveriacky hľadel na meno v novinách.

Jimmy zopakoval otázku.

Luke naňho pozrel. Tváril sa tak čudne, že priateľa takmer vystrašil.

„Čo sa stalo, Luke? Vyzeráš, ako keby si práve uvidel ducha.“

Luke však ani teraz neodpovedal. Odložil noviny, prešiel k oknu a zase späť. Jimmy ho pozoroval s narastajúcim údivom.

Luke si sadol a naklonil sa k nemu: „Jimmy, spomínaš si na starenku, s ktorou som cestoval vo vlaku v ten deň, keď som sa vrátil do Anglicka?“

„Pripomínala ti tetu Mildred, však? A potom ju zrazilo auto.“

„To je ona. A teraz počúvaj: rozprávala mi, že ide do Scotland Yardu, lebo im musí povedať o nejakých vraždách. V ich dedine vraj vyčíňa vrah – a koná dosť rýchlo.“

„Nespomínal si, že bola bláznivá.“

„Lebo nebola.“

„Ale choď, sériové vraždy...“

„Určite nebola bláznivá. Myslel som si, že popustila uzdu svojej fantázii, ako to staré dámy občas robievajú.“

„Dobre, možno to tak bolo. Ale podľa mňa mala o koliesko viac.“

„Na tom nezáleží, čo si myslíš, Jimmy. Teraz hovorím ja, jasné?“

„Isteže, pokračuj.“

„Hovorila k veci, dokonca spomínala mená obetí, a potom mi vysvetlila, čo ju trápi. Ona totiž vedela, kto má byť ďalšou obeťou.“

„Áno?“ povedal povzbudivo Jimmy.

„Niekedy ti meno nevedno prečo utkvie v pamäti. Toto mi utkvelo, lebo mi pripomenulo hlúpu pesničku, ktorú mi spievali v detstve: *Halali, halali, pytlíaci sú v chotári, halali, halali...*“

„Vskutku originálne, ale nechápem súvislosť.“

„Vtip je v tom, že ten muž sa volal Humbleby – doktor Humbleby. Stará pani vo vlaku povedala, že bude ďalšou obeťou, a veľmi ju to trápilo, lebo ho považovala za dobrého človeka. To meno mi utkvelo v hlave vďaka pesničke, ktorú som spomenul.“

„No a?“

„Pozri na toto.“

Luke podal priateľovi noviny a prstom ukázal na stĺpec úmrtých oznámení.

HUMBLEBY – 13. júna vo svojom dome Sandgate v mestečku Wychwood-under-Ashe náhle zomrel MUDR. JOHN EDWARD HUMBLEBY, milovaný manžel JESSIE ROSE HUMBLEBYOVEJ. Pohreb sa koná v piatok. Rodina si neželá kvety.

„Vidiš? Meno a miesto sa zhodujú a navyše bol lekár. Čo ty na to?“

Jimmy chvíľu váhal, a keď odpovedal, hlas mal celkom vážny: „Môže to byť náhoda.“

„Naozaj? Nič viac?“ Luke sa znova začal prechádzať po miestnosti.

„Čo iné?“ spýtal sa Jimmy.

Luke prudko zastal a zvrtol sa. „Čo ak tá milá starenka hovorila pravdu? Predpokladajme, že jej fantastická historka je pravdivá.“

„Ale chod! To by už bolo silné sústo. Také veci sa predsa nestávajú.“

„A čo prípad Abercrombie? Zabudol si, koľko ľudí zavraždil?“

„Viac ako sa nám podarilo dokázať,“ odvetil Jimmy. „Kamarátov bratanec bol v tom prípade súdnym lekárom. Všeličo som počul práve od neho. Abercrombieho dostali, lebo dával miestnemu veterinárovi arzenik. Potom vykopali jeho ženu, zistili, že aj ona bola otrávená. Je takmer isté, že jeho švagor zomrel rovnako – a to ani zďaleka nebolo všetko. Ten známy mi prezradil, že Abercrombie pravdepodobne zabil pätnásť ľudí. Pätnásť!“

„Presne. Čo dokazuje, že také veci sa stávajú.“

„Áno, ale nie často.“

„Ako vieš? Možno sa stávajú častejšie než si myslíš.“

„Prehovoril veľký policajt! Ani teraz nemôžeš zabudnúť, že si policajt, hoci si už vo výslužbe?“

„Kto bol raz policajtom, asi ním navždy zostane,“ povedal Luke. „Predstav si, čo by sa stalo, keby nejaká radorečná stará dievka uhádla, čo má Abercrombie za lubom, a išla s tým na políciu. Myslíš, že by jej uverili?“

Jimmy sa usmial. „Ani náhodou!“

„Presne tak. Povedali by, že jej preskočilo. Ako ty pred chvíľou. Alebo by povedali, že má bujnú fantáziu – to som tvrdil ja. Ale uvedomuješ si, Jimmy, že sme sa mohli mýliť?“

Lorrimer sa zamyslel a potom sa spýtal: „Ako to vidíš ty?“

Luke pomaly odvetil: „Podľa mňa je to takto: Vypočul som si historku – nepravdepodobnú, ale nie nemožnú. Smrť doktora Humblebyho je dôkaz, ktorý ju potvrdzuje. A je tu ešte jeden dôležitý fakt. Slečna Pinkertonová sa so svojou historkou vybrala do Scotland Yardu. Ale neprišla tam. Zrazilo ju auto a šofér ušiel.“

„To nemôžeš vedieť. Možno ju auto zrazilo potom, nie predtým,“ namietol Jimmy.

„Áno, mohla sa tam dostať, ale ja si to nemyslím.“

„To je iba hypotéza. Podľa mňa si jednoducho uveril... melodramatickej rozprávke.“

Luke prudko pokrútil hlavou. „Nevravím, že som uveril, len tvrdím, že ten prípad treba vyšetriť.“

„Inými slovami, pôjdeš do Scotland Yardu.“

„Nie, ešte nie. Ako vravíš, smrť toho Humblebyho mohla byť náhodná.“

„Tak o čo ti ide, ak sa smiem spýtať?“

„Myslím, že by stálo za to zájsť na miesto činu a trochu sa poobzerať.“

„K tomu si teda dospel?“

„Nemyslíš si, že je to jediný rozumný spôsob, ako sa postaviť k tej veci?“

Jimmy sa zahľadel na priateľa a napokon poznamenal: „Ty to myslíš vážne, však?“

„Smrteľne vážne.“

„A čo ak je to len výmysel?“

„Tomu by som sa veľmi potešil.“

„Áno, isteže...“ Jimmy sa zamračil. „Ale ty si to nemyslíš, však?“

„Pozerám sa na to s otvorenou mysľou.“

Jimmy sa nakrátko odmlčal a potom sa spýtal: „Máš nejaký

plán? Chcem povedať, že budeš potrebovať dôvod, ktorým vysvetlíš svoj nečakaný príchod.“

„Áno, asi máš pravdu.“

„Žiadne asi. Uvedomuješ si vôbec, ako to chodí v malých anglických mestách? Každého prišelca zavetria na sto honov.“

„Tak sa budem za niekoho vydávať,“ povedal Luke s úsmevom. „Čo navrhuješ? Mám vystupovať ako maliar? To ťažko – neviem kresliť ani maľovať.“

„Môžeš byť moderný maliar. V tom prípade by to nevadilo.“

Luke sa však sústredil na ďalšie možnosti. „Spisovateľ? Chodievajú spisovatelia písať do vidieckych penziónov? Asi áno. Alebo rybár – najprv musím zistiť, či tam tečie rieka. Invalid, ktorému odporúčali pobyť na čerstvom vzduchu? Na to nevyzerám, a okrem toho, chorí ľudia dnes chodia do liečební. Mohol by som predstierať, že chcem v okolí kúpiť dom. Ani to nie je dobré. Dofrasa, Jimmy, musí sa nájsť logický dôvod, pre ktorý sa človek ako ja rozhodne navštíviť anglický vidiek.“

„Moment,“ povedal Jimmy. „Podaj mi tie noviny.“

Nazrel do nich a zakrátko víťazoslávne zvolal: „Myslel som si to! Skrátka a dobre, už to mám! Veď je to hračka!“

Luke sa prudko zvrhol. „Čože?“

Jimmy s istou dávkou hrdosti pokračoval: „Vedel som, že mi to niečo pripomína! Wychwood-under-Ashe. Samozrejme! To je ono!“

„Máš tam azda kamaráta, ktorý pozná miestneho súdneho lekára?“

„Nie, mám čosi lepšie. Ako vieš, príroda ma obdarila množstvom príbuzných – môj otec totiž pochádzal z trinástich detí. Počúvaj, vo Wychwood-under-Ashe žije moja sesternica!“

„Jimmy, ty si hotový poklad!“

„Dobré, však?“ zamrmal skromne Jimmy.

„Porozprávaj mi o nej.“

„Volá sa Bridget Conwayová. Posledné dva roky je sekretárkou lorda Whitfielda.“

„Majiteľa toho príšerného týždenníka?“

„Správne. Aj on je príšerný. Hrozne namyslený. Narodil sa vo Wychwood-under-Ashe, a keďže je okrem iného aj snob, ktorý ustavične rozpráva o svojom pôvode a ako sa sám vypracoval, vrátil sa do rodného mestečka, kúpil tam jedinú veľkú usadlosť (mimochodom, pôvodne patrila Bridgetinej rodine) a teraz ju prenába na ‚vzorovú rezidenciu‘.“

„A tvoja sesternica mu robí sekretárku?“

„Robila,“ opravil ho Jimmy. „Teraz postúpila. Je s ním zasnúbená.“

„Aha,“ zahabkal prekvapený Luke.

„Je to skvelá partia,“ pokračoval Jimmy. „Váľa sa v peniazoch. Bridget prežila nepríjemný rozchod s istým mužom a stratila zmysel pre romantiku. Dovolím si tvrdiť, že tento vzťah jej vyjde. Bridget bude k nemu prísna a on jej bude zobať z ruky.“

„A ako do toho zapadám ja?“

„Pôjdeš tam na návštevu,“ odvetil pohotovo Jimmy. „Asi by si mal vystupovať ako jej bratanec. Bridget ich má toľko, že jeden navyše nebude prekážať. Dohodnem sa s ňou. Vždy sme spolu dobre vychádzali. A teraz dôvod tvojej návštevy – čarodejníctvo.“

„Čarodejníctvo?“

„Ľudové povesti, miestne povery a tak ďalej. Wychwood-under-Ashe je v tomto smere vychýrený. Je to jedno z posledných miest, kde sa konali čarodejnícke sabaty – ešte v minulom storočí tam nemilosrdne upaľovali čarodejnice – majú všelijaké tradície. Ty totiž píšeš knihu. Porovnávaš zvyky obyvateľov Mayangu s anglickým folklórom – podľa teba sú si v niečom podobné... Veď vieš, čo mám na mysli. Budeš obchádzať starých ľudí a zapisovať si miestne povery a obyčaje. Sú tam na to zvyknutí, a ak budeš bývať v Ashe Manor, všetci ti vyjdú v ústrety.“

„A čo lord Whitfield?“

„Ten ňa nemusí znepokojovať. Je nevzdelaný a strašne dôverčivý – verí dokonca aj tomu, čo píše jeho vlastné noviny. Ale Bri-

dget sa oňho postará, neboj sa. Bridget je fajn. Dám za ňu ruku do ohňa.“

Luke sa zhlboka nadýchol. „Jimmy, zdá sa, že to naozaj bude hračka. Si poklad. Ak to dohodneš so sesternicou...“

„To je v poriadku. Nechaj to na mňa.“

„Som ti nesmierne vďačný.“

„Chcem od teba len jedno: ak chytiš toho vraha, dovoľ mi byť pri jeho poprave,“ povedal Jimmy a vzápätí sa spýtal: „Čo je?“

Luke pomaly odvetil: „Zišlo mi na um čosi, čo povedala tá starinka. Povedal som, že to musí byť ťažké, toľko ráz vraždiť a ne-dať sa chytiť, ale ona odpovedala, že sa mýlim, lebo vraždiť je hračka...“ Zarazil sa a potom dodal: „Ktovie, či mala pravdu, Jimmy. Ktovie, či...“

„Čo?“

„... vraždiť je hračka,“ dokončil Luke.

ČARODEJNICA BEZ METLY

3

Luke vyšiel na kopec a potom sa zviezol dolu do vidieckeho mestečka Wychwood-under-Ashe. Na cestu si kúpil ojazdený automobil Standard Swallow a teraz nakrátko zastavil na úpäť kopca a vypol motor.

Bol teplý a slnečný letný deň. Pred ním sa rozprestieralo mestečko nepoznačené modernou výstavbou. Nevinné a pokojné, zaliate slnkom. Tvorila ho najmä dlhá hlavná ulica, ktorá sa ťahala popod kopec Ashe Ridge.

Lukovi sa mestečko videlo vzdialené, zvláštne nedotknuté. Možno som blázon, pomyslel si. Celá záležitosť je príliš nesku-točná.

Naozaj sem prišiel naháňať vraha iba na základe výmyslov starej panej a úmrtného oznámenia v novinách?

Pokrútil hlavou. „Také veci sa predsa nestávajú,“ zamrmal si popod nos. „Alebo áno? Nuž, chlapče, teraz je na tebe, aby si do-

kázal, či si korunovaný somár, alebo ťa neomylný policajtský nos priviedol na stopu.“

Naštartoval, zaradil rýchlosť a po kľukatej ceste sa zviezol až na hlavnú ulicu.

Wychwood, ako už bolo povedané, tvorí najmä hlavná ulica. Luke si všimol obchody, nevelké domy v georgiánskom štýle, pyšné a vznešené, s bielymi schodmi a vyleštenými klopami, aj malebné domčeky s kvetinovými záhradami. Kúsok od ulice stál penzión Bells a Motley. Bolo tam námestie s trávnikom a rybník s kačkami a nad tým všetkým sa vypínalo majestátne georgiánske sídlo, o ktorom Luke usúdil, že je zrejme cieľom jeho cesty. No keď prišiel bližšie, uvidel tabuľu s nápisom, ktorý oznamoval, že v dome sa nachádza múzeum a knižnica. O pár krokov ďalej stála veľká biela moderná budova, priveľmi strohá a nezapadajúca do rozmarnej neusporiadanej mestečka. Luke si pomyslel, že tam určite sídli miestna škola a chlapčenský klub.

Na tomto mieste zastal a spýtal sa na cestu do Ashe Manor.

Dozvedel sa, že cieľ jeho cesty leží o päťsto metrov ďalej a vpravo uvidí bránu.

Luke teda pokračoval ďalej. Bránu našiel ľahko – bola nová a z kovaného železa. Išiel ďalej a medzi stromami zazrel červené tehly. Za zákrutou sa mu naskytl pohľad na najpríšernejšiu stavbu pripomínajúcu hrad, akú kedy videl.

Zatiaľ čo rozmýšľal o tej ohavnosti, slnko zašlo. A odrazu sa ho zmocnil neprijemný pocit z hrozivo sa vypínajúceho kopca Ashe Ridge. Zadul ostrý vietor, ktorý rozfúkal lístie na stromoch, a v tej chvíli vyšla spoza rohu dievčina.

Vietor jej rozvial čierne vlasy a Luke si odrazu spomenul na obraz, ktorý videl kedysi – bola to Nevinsonova *Čarodejnica*. Tá istá úzka bledá tvár, jemné črty, rozviate vlasy. Vedel si tú dievčinu predstaviť, ako letí na metle až ku hviezdám...

Išla rovno k nemu. „Vy ste zrejme Luke Fitzwilliam. Ja som Bridget Conwayová.“